

BEN H. WINTERS

ZTRÁPENÝ
SVĚT

POSLEDNÍ POLICAJT, KNIHA TŘETÍ

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Ben H. Winters

Ztrápený svět

Poslední policajt – kniha třetí

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být
kopírována, rozmnožována ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

World of Trouble: The Last Policeman book 3

Copyright © 2014 by Ben H. Winters

All rights reserved.

Translation © Miroslava Polová, 2017

Cover © Milan Malík, 2017

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-270-1 (pdf)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

BEN H. WINTERS

**ZTRÁPENÝ
SVĚT**

BEN H. WINTERS

ZTRÁPENÝ SVĚT

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON

Pro Dianu
„... Budu tě milovat
až do skonání,
oh, oh jééé...”

Já to nevzdám, já nemůžu,
Já to nevzdám, já nemůžu,
Já to nevzdám, já už to nemůžu vzdát.“
Bob Dylan: „Solid Rock“

Středa 22. srpna

Rektascenze 18 h 26 m 55,9 s

Deklinace $-70^{\circ} 52' 35''$

Elongace $112,7^{\circ}$

Delta 0,618 amplitudy

„Jste tady kvůli tomu prachu? Prosím, řekněte mi, že jste přišel udělat něco s tím prachem.“

Neodpovídám. Nevím co říct.

Dívka chraptí a sípá, přes nos a ústa má roušku a nad ní na mě hledí pološílené oči plné naděje, zatímco já zmateně přešlapuju na prahu. Krásná blondýnka, vlasy si odhodila z obličeje dozadu, je špinavá a utahaná jako všichni, panikaří jako všichni. Ale tady se děje ještě něco jiného, něco nezdravého. V těch očích je něco biochemického.

„No tak pojďte dál,“ proniká hlas skrz antialergickou roušku. „Dál, pojďte dál, zavřete dveře, ty dveře.“

Vstoupím dovnitř, dívka kopnutím dveře zabouchne a rychle se otočí obličejem ke mně. Žluté letní šaty, vybledlé a na lemu odrbané. Vyzáblá, bledá, kost a kůže. Nemá jen antialergickou roušku, ale taky silné žluté latexové rukavice. A je po zuby ozbrojená, to je další věc, v rukou dva poloautomaty, v holínce zastrčenou jednu menší pistoli, zpod lemu šatů čouhá lýtková pochva s velkým loveckým tesákem. A i když je těžko poznat, jestli je funkční nebo ne, na pleteném pásku u pasu se jednoznačně komíhá granát.

„Vidíte ten *prach*?“ ptá se a pistolemi ukazuje po koutech. „Vidíte, jak obrovský problém máme s tím prachem?“

Pravda, ve slunečních paprscích jsou vidět zrnka prachu poletující ve vzduchu stejně jako odpadky poházené po podlaze, hromady špinavého oblečení a otevřené kufry, z nichž lezou zbytečnosti všeho druhu – časopisy, elektrické šňůry, zmuchlané dolarové bankovky. Ale ona vidí něco víc, než co tu je, to se pozná, ona je mimo, zuřivě mrká a zpoza roušky se ozývá kašel.

Kéž bych si jen dokázal vybavit, jak se jmenuje. Tolik by pomohlo, kdybych si jen vzpomněl, jak se jmenuje.

„Co s tím budeme dělat?“ zachraptí. „To to jen vyluxujete, nebo...? Je to tak, že to prostě vysajete a vynesete ven? Tak se to dělá s kosmickým prachem?“

„Kosmický prach,“ opakuju. „Eh. No, víte, přesně nevím.“

Tohle je moje první cesta do newhampshireského Concordu od chvíle, kdy jsem odtud utekl, kdy společně s většinou toho, co ještě z města zbylo, shořel i můj dům. Což bylo před měsícem. Zmatek těch posledních šílených hodin postupně odumřel a vystřídalo ho nevraživé, truchlivé ticho. Teď jsme jen pár bloků od centra, v opuštěné skořápce obchodu na Wilson Street, ale venku se netlačí žádné rozčilené davy, po ulicích nepobíhají žádní vyděšení lidé. Žádné troubení aut, žádná střelba v dálce. Teď už se lidé schovávají; ti, co přežili, jsou zalezlí pod peřinou nebo ve sklepech jako vězni svých nočních můr.

A tahle holka, totálně rozhozená, blábolí něco o imaginárním prachu z vesmíru. Už jsme se jednou viděli, zrovna tady v tomto mrňavém obchodě, bývalém sekáči zvaném *Příště zas!*. Tehdy takhle nevypadala, tehdy tomu ještě nepropadla. Jistě, ostatním lidem je mizerně úplně stejně, v různé míře a s různými symptomy; kdyby se ještě aktualizoval a používal DSM-IV, byla by tam tato nová duševní porucha připsána červeně. Debilizující obsese gigantickým asteroidem s dráhou kolidující s dráhou naší křehké planety. Možná *astrománie*. *Iluzorní interstelární psychóza*.

Mám pocit, že kdybych ji mohl oslovit jménem, připomenout jí, že nás něco spojuje, že jsme dvě lidské bytosti, uklidnilo by to rozbourěnou mysl a nepřipadal bych jí tak hrozivý. Pak bychom si mohli promluvit rozumněji.

„Je toxický, víte,“ vysvětluje. „Je opravdu, opravdu nebezpečný. Kosmický prach je opravdu, opravdu špatný na plíce. Fotony vám spalují plíce.“

„Poslouchejte,“ naléhám a ona zpanikařeně vyjekne a vrhne se ke mně, jen na ní ta rozmanitá výzbroj zachřestí.

„Držte jazyk za zuby,“ sykne. „Ať vám *nenapadá* na jazyk.“

„Jasně. Pokusím se. Vůbec neotevřu pus.“

Držím ruce volně u těla tak, aby na ně viděla, a zachovávám neutrální výraz, sladký jako med. „Vlastně jsem se přišel na něco zeptat.“

„Zeptat?“ Zmateně svraští obočí a pátravě na mě hledí skrze oblaka neviditelného prachu.

Bez tak jsem nepřišel za ní; potřebuju si promluvit s tím jejím kámošem. Přítelem, možná. To je jedno. S tím chlápem, který ví, kam se mám vydat dál. Doufám, že to ví. Spoléhám na to.

„Potřebuju mluvit s Jordanem. Je tu Jordan?“

Dívka se najednou probere, zpozorní, pistole se zvednou. „To on – on vás poslal?“

„Ne.“ Zvednu ruce. „Ne.“

„Ach Bože, to on vás poslal. Jste s ním spolčený? Je ve vesmíru?“ Křičí, postupuje ke mně, ústí poloautomaticů mi míří do obličeje jako dvě černé díry. „To on to dělá?“

Odvracím hlavu ke zdi, jsem k smrti vyděšený, dokonce i teď, ještě i dnes.

„To on mi to dělá?“

A pak – nějak – zázrakem – vytane to jméno.

„Abigail.“

Pohled změkne, dívka maličko vykulí oči.

„Abigail,“ opakuju. „Můžu vám nějak pomoci? Můžeme si pomoci navzájem?“

Vyjeveně na mě zírá. Těžké ticho. Okamžiky plynou, času valem ubývá.

„Abigail, *prosím*.“

ČÁST PRVNÍ

AMERICAN SPIRIT

Čtvrtek 27. září

Rektascenze 16 h 57 m 00,6 s

Deklinace $-74^{\circ} 34' 33''$

Elongace $83,7^{\circ}$

Delta 0,384 amplitudy

1.

Dělá mi starosti pes.

Teď ještě k tomu všemu i kulhá, k tomu suchému hvízdavému dýchání a sípavému kašli, který chřestí v jeho maličkém tělíčku, k těm ošklivým cuckům ve špinavé srsti, které beznadějně zfilcovatěly. Nevím, kde a jak k tomu přišel, že začal ztěžka napadat na pravou přední, ale už jde, pomalu se za mnou vybelhá z dokumentace a protáhne se mi mezi nohama na chodbu; výmluvně za sebou tahá nohy, šourá se a čenichá podél zdí, chudák malý, s kožíškem celým umolousaným, ale pořád bílým.

Sleduju Houdiniho s těžkým srdcem. Nebylo ode mne fér, že jsem ho vzal s sebou. Chyba, kterou jsem udělal bezmyšlenkovitě; bez rozmyslu jsem vystavil svého psa útrapám dlouhé a nejisté cesty s nehygienickou vodou na pití a nuzným žrádlem, trmácením po krajnicích opuštěných dálnic a po neobdělaných polích, bitkám s jinými zvířaty. Měl jsem ho nechat v bezpečí na chalupě v Massachusetts, s McConnellovou, s děčkama McConnellové, se všemi ostatními dětmi, s ostatními psy, v bezpečném a pohodlném prostředí. Jenže já ho vzal s sebou. Ani jsem se ho neptal, jestli se mu chce. Ne že by nějaký pes vůbec dokázal rozumně zvažovat pro a proti.

Vzal jsem ho s sebou, za pět dlouhých týdnů jsme urazili skoro tisíc čtyři sta náročných kilometrů a ta únava se na psu projevuje, to se nedá popřít.

„Opravdu mě to moc mrzí, kámo,“ šeptám a pes se rozkašle. Na chodbě se zastavím, vdechuju tmou, zírám nahoru na strop.

Na dokumentaci to bylo stejné jako tady všude: na policích silná vrstva prachu, registračky zpěvračené a prázdné. Zatuchlý, plesnivý vzduch. Na operačním, na něčem stole mezi zhaslými laptopy a panelem staré radiocentrály na nožní spínač, ležel prastarý zbytek nedojedeného send-

viče, prolezlý mravenci. Nic pořádného, nic, co by pomohlo nebo dalo naději.

Dorazili jsme včera pozdě v noci a okamžitě jsme začali s pátráním. Teď je o tři hodiny později, začíná vycházet slunce – prosklenými vstupními dveřmi na protějším, východním konci chodby pronikají dovnitř mdlé, bledé paprsky – my už jsme prohledali většinu budovy a nic. Nic. Malá policejní stanice jako ta v newhampshireském Concordu, kde jsem pracoval. Ještě menší. Celou noc jsem po kolenou prolézal místnost po místnosti, s lupou a silnou baterkou: vrátnice, operační, administrace, cela předběžného zadržení, dokumentační.

Chladná jistota mě plní, jako když ve studni stoupá špinavá voda: nic tu není.

Policejní zástupce McConellová to věděla. Říkala mi, že je pitomost sem chodit. „Takže co ty vlastně víš – jméno nějakého městečka?“ ptala se.

„Budovu,“ upřesnil jsem. „Policejní stanici. V jednom městečku v Ohio.“

„V Ohio?“ Skeptická. Založené ruce, chmury na čele. „Hele, ty ji nenajdeš. A i kdyby? Tak co?“

Dobře si pamatuju, jak mi bylo, když se vztekala, a navíc se rozhořčila oprávněně. Jen jsem přikývl a balil jsem se dál.

A teď, v kalném ranním světle na prázdné chodbě na prázdné policejní stanici zatnu pravičku v pěst, zvednu ji v pětáctyřicetistupňovém úhlu a praštím s ní dolů jako pažbou pistole, praštím dozadu do zdi, o kterou se opírám. Houdini se otočí a vyjeveně na mě zírá, jasné černé zvířecí oči se ve tmě lesknou jako dětské skleněnky.

„Tak jo,“ říkám mu. Zahleněně zachroptí. „Tak jo. Tak to tu budeme prohledávat dál.“

O kousek dál na chodbě je plaketa s čestným uznáním Danielu Arnoldu Carverovi za jeho služby při příležitosti odchodu na odpočinek z policejního oddělení v Rotary v Ohio, v hodnosti nadporučíka, Léta Páně 1998. Hned vedle této upomínky visí koňská podkova seskládaná z barevných papírových kartiček z hračkářství, na které místní děti jásavými plakátovými barvami nakreslily primitivní symbolické postavičky rozjařeně mávajících poldů, a dole je úhledným krasopisem učitele ze základní školy napsáno: „Díky za prohlídku!“ Kartičky se pohupují na spirálách z vybledlé izolepy; plaketa je maličko nakřivo a je na ní centimetrová vrstva prachu.

Další místnost je nalevo, kousek za plaketou a dětskými kresbičkami. Je označená nápisem DETEKTIVOVÉ, nicméně první, čeho si všimnu, když vstoupím, je, že tu byl jen jeden detektiv. Jeden psací stůl, jedno točící křeslo. Jedna pevná linka, s uříznutou šňůrou, odpojené sluchátko je zavěšené ve vidlicích jako jevištní artefakt. Od stropu visí květináč; kytky už dávno uschla, zůstaly jen sešchlé stonky a chumáč hnědých listů. Vedle je pomačkaná petka s vodou.

Představuju si detektiva, který v této místnosti kdysi seděl a pohodlně opřený v křesle dotahoval poslední detaily plánované razie v metamfetaminové laboratoři nebo dobromyslně, leč jízlivě nadával na nějakou rigidní směrnici od těch ignorantů nahoře na správu. Nasaju vzduch a mám dojem, že cítím starý, zatuchlý kouř z jeho doutníků.

Vlastně z jejích doutníků. Jejích. Na stole leží tlustý kožený zápisník a v pravém horním rohu je úhledně vyražené jméno. Detektiv Irma Russelová. „Omlouvám se, detektive Russelová,“ sdělím jí, ať je, kde je, a pošlu jí vzdušné zasalutování. „Že mě to nenapadlo hned.“

Znovu si vzpomenu na policistku McConnellovou. Nakonec, až u dveří, si stoupla na špičky a políbila mě. Pak mě postrčila, pořádně do mě šťouchla oběma rukama, jako že

mě vysílá za mým dobrodružstvím. „Jdi,“ řekla. Laskavě, smutně. „Padej.“

Slabé ranní světlo sem tím jediným, zaprášeným oknem ještě pořádně neproniklo, a tak zase rozsvítím baterku, přidržím si ji nad notesem detektiva Russelové a listuju. První záznam je starý jen sedm měsíců. Čtrnáctého února. Na Valentina nahlásila detektiv Russelová úhledným šikmým rukopisem, že pro všechny úřední budovy v celém kraji bylo nařízeno střídavé přerušování dodávek elektřiny a proto budou od této chvíle všechny záznamy vedeny ručně.

Následující záznamy jsou dokumentací úpadku. Desátého března došlo v obchodě s potravinami ve čtvrti Brown County k menším výtržnostem, které se však rychle rozšířily a vyústily ve „všeobecné občanské nepokoje nepředvídatelného rozsahu“. Třicátého března je uvedeno, že kapacita pohotovostních sil oddělení je výrazně snižena, na třicet pět procent personálního stavu ve srovnání s loňským rokem. „Jason *vzal roha!!!*“ poznamenává v závorce detektiv Russelová a z těch vykřičníků číší překvapení a zklamání. Dvanáctého dubna byl předveden muž, jehož „životním snem bylo násilí“ a z něhož se vyklubal „Charlie z Blakeova skladu potravin!!!“

Usměju se. Detektiv Russelová se mi líbí. Ze všech těch vykřičníků zrovna odvázaný nejsem, ale líbí se mi.

Procházím rukopisné záznamy v průběhu následujících měsíců. Poslední záznam, s datem devátého června – před šestnácti týdny – sděluje prostě: „Creekbed,“ a za tím: „Otče na nebesích, ochraňuj nás, ano?“

Chvilí tam ještě postávám a skláním se nad notesem. Do kanceláře vpajdá Houdini; cítím, že se mi o nohy otírá jeho ocas.

Vytáhnu z náprsní kapsy svůj tenký modrý sešit a zapíšu si 9. června a k tomu *Creekbed* a *Otče na nebesích, ochraňuj nás, ano?* Snažím se psát drobným písmem a hustit slova k sobě. Tohle je poslední modrý sešit, který

mám. Táta byl profesorem na vysoké, a když zemřel, zůstaly po něm těchto zkouškových sešitů plné bedny, ale od té doby, co jsem nastoupil k bezpečnostním složkám, jsem jich spoustu spotřeboval, a ještě o víc jsem přišel při požáru, který strávil můj dům. Pokaždé, když si něco zapisuju, tak mě maličko sevře úzkost, co budu dělat, až mi i tyto stránky dojdou.

Pozavírám zásuvky v psacím stole detektiva Russelové, vrátím zápisník na místo a otevřu ho na stejné stránce, jako když jsem ho našel.

V té samé náprsní kapse mám v červeném plastovém obalu z průkazky concordské veřejné knihovny zastrčenou fotografii své sestry z výroční fotografie z druhého ročníku na vysoké. Nico jako drzá, otrávená studentka, v děravém černém tričku a laciných brýlích, příliš nad věcí, než aby se obtěžovala s česáním. Přezíravě špulí spodní ret a koutky má svěšené: *Já se usměju, až já budu chtít, a ne když mi nějaký moula říká, ať řeknu sýr*. Tak rád bych měl u sebe nějakou novější fotku, jenže o ty jsem přišel při požáru; ale pravdou je, že Nico Palacová je ze školy teprve osm let, a pokud jde o její vzhled a afektovanost, zůstává ta fotografie stále aktuální. Celé tělo mě svrbí touhou provést ten starý známý rituál – plesknout fotkou před cizí lidi: „Viděli jste tuto dívku?“ – a namátkou to zkoušet znovu a znovu a znovu.

Kromě fotografie a sešitu nosím ve svém hnědém, ošoupaném sportovním saku ještě pár dalších základních vyšetřovatelských potřeb: příruční lupu, švýcarský kapesní nůž, třímetrové samosvinovací pásmo, náhradní baterku, krabičku nábojů do své služební pistole. Samotnou pistoli, SIG Sauer P 229, kterou mám už tři roky, nosím v pouzdře na boku.

Dveře na dokumentační se otevřou a zase zaklapnou a já si posvítím baterkou na Corteze.

„Sprejová barva,“ oznámí mi, zvedne aerosolový sprej a nadšeně s ním zatřeše. „Napůl plný.“

„Fajn,“ pochválím ho. „Skvělé.“

„No ale to je skvělé, policisto,“ ohradí se Cortez a s dětinskou radostí převrací nález v těch svých prackách sem a tam. „Hodí se na značení cesty a dá se z něj snadno vyrobit zbraň. Stačí svíčka, kancelářská sponka, sirka. Voilà: plamenomet. Už jsem takový viděl.“ Spiklenecky na mě mrkne. „Už jsem takový i vyrobil.“

„Fajn,“ opakuju.

Takhle mluví pořád. Zloděj Cortez, nyní překvapivě můj partner: jako by měl svět trvat navěky, jako by on sám se svými zájmy a zvyky měl trvat navěky. Povzdechne si, smutně zavrtí hlavou nad mým nezájmem a pak kolem mě ve tmě proklouzne jako přízrak a jde dál, pátrat na chodbě po další kořisti. *Ona tu není*, šeptá mi do ucha policistka McConnelllová. Žádné odsuzování, žádný vztek. Jen konstatování toho, co je zřejmé. *Táhl ses takovou dálku zbytečně, detektive Palaci. Ona tu není.*

Den postupuje. Nazlátlé sluneční světlo se plíží ke mně, na vzdálenější konec tmavé chodby. Pes je někde, kde ho nevidím, ale dost blízko na to, abych ho slyšel kašlat. Cítím, jak se mi planeta pod nohama chvěje.

2.

Vedle detektivní kanceláře jsou dveře označené VÝSTROJ a i tam je plno dobře známých věcí: věšáky s větrovkami, odrbaná modrá kšiltovka, solidní šněrovací boty Carhartt se ztvrdlými tkaničkami. Policejní oděv na ven. V jednom koutě je laciný umělohmotný stojan s orlí hlavou a na něm americká vlajka. Na spodním rohu nástěnky je připíchnu-

tý federální informační leták o bezpečnosti práce, ten samý, co jsme měli v Concordu a co z něj detektiv McGully rád nahlas předčítal a nevěřicně nad ním remcal: „No ne, páni, prý nějaké tipy, jak se zachovat. Že prý nás může nějaký všivák *zastřelit*, když mu jde o kejhák!“

U zadní stěny je magnetická tabule na rozviklaných kolečkách, s nedatovaným vzkazem, zato psaným velkými písmeny a třikrát podrženým: „DRŽTE SE, SRÁČI“. Po-usměju se při představě utahaného mladého seržanta, jak to píše, jak maskuje svůj strach jadernou chlapskou mluvou. DRŽTE SE, SRÁČI. *Ochraňuj nás, ano?* Pro bezpečnostní složky to nebyly snadné časy, těch posledních pár měsíců, fakt ne.

Protáhnou se zadními dveřmi z místnosti s výstrojí do ještě menšího prostoru, do kuchyňky a odpočívárny v jednom: výlevka, lednička, mikrovlnka, kulatý stolek a černé plastové židle. Otevřu ledničku a okamžitě ji zase zabouchnu; vyvalila se na mě vlna tepla a smradu: zkyslé jídlo, zkažené potraviny, hniloba.

Zastavím se před prázdným automatem na pišingry a chvílku mžourám na svůj panoptikální odraz v plexiskle. Žádné sušenky tam nejsou, jen prázdné trubky, zkroucené jako holé zimní větve. Ale sklo rozbité není, a to by přece v těchto dnech být mělo, jako všude na světě. Na tento automat nikdo nezaútočil ani baseballovou pálkou ani těžkou carharttou, nikdo se nepokusil násilím vybrat jeho poklady.

V tomhle automatu asi došly zásoby už pradávno, možná ho vybrala detektiv Russelová nebo její zklamaný přítel Jason, když odcházel – až na to, že když si přidřepnu, zakleknu a podívám se líc, zjistím, že černá horizontální dvířka na dně automatu, kudy padaly pišingry ven, jsou otevřená a zapřená plastovou vidličkou, aby se nezavřela. Posvítím si na to, vidlička je dramaticky ohnutá, tahová síla tvrdého plastu jen taktak vzdoruje síle automatového uzávěru.

A sakra, říkám si, protože tohle by mohlo být přesně to, co hledám, ledaže by ne.

Protože jistě, teoreticky mohla plastová vidlička vydržet v této ohnuté pozici dlouho, možná i měsíce, ale na druhou stranu – jedno z mnoha kárných opatření, které si moje sestra vysloužila během své trnité vysokoškolské dráhy v Concordu, se týkalo právě tohoto triku: zaseknutí automatu v profesorském salónku a vyloupení všech sladkých tyčinek a bramborových lupínků; zůstaly tam jen nízkokalorické jogurtové tyčinky se vzkazem: *Dejte si, tlouštíci!*

Když zase popadnu dech, opatrně vidličku vyprostím. V kapse mám tučet svačिनových sáčků; do jednoho z nich vidličku vsunu, strčím si sáček do kapsy sportovního saka a jdu dál.

Obě mělké kuchyňské skřínky někdo řádně prohlídal. Taliře jsou rozházené a porozbíjené, misky vyházené na podlahu. Zachovaly se jen dva kafáče, na jednom je nápis MAJETEK POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ ROTARY, na druhém POŘÁD JSEM ZAMILOVANÝ; JEŠTĚ ŽE POŘÁD EXISTUJE SEX. Usměju se a promnu si unavené oči. Policajti mi chybí, fakt že jo.

Byla tady? Vzala ty tyčinky Nico?

Voda ve dřezu je puštěná naplno, páčka je otočená úplně doleva, jako by někdo zapomněl, že městské dodávky vody byly zastaveny, a přišel si sem pro sklenici vody. Anebo možná voda přestala téct zrovna ve chvíli, kdy někdo dřez používal. Třeba si sem zašel nějaký polda po dlouhé a náročné směně pro hrnek vody nebo umýt si obličej, a najednou ejhle, pro tebe už voda není.

Výlevka je celá od krve. Je to hluboký dřez z nerezové oceli, stejně jako baterie, a když prohlížím stěny a dno, zjišťuju, že jsou celé pocákané rezavě rudou krví. Odtok je ucpaný, je v něm plno sražených chuchvalců. Znovu se podívám na výtokové ramínko u baterie, tentokrát pozorněji,

posvítím si na něj, a najdu slabé červené šmouhy: svíraly ho zakrvácené dlaně a cloumaly s ním.

DRŽTE SE, SRÁČI.

Na zdi nad dřezem je přišroubovaná závěsná polička s třemi noži. Všechny jsou od krve, celé, jsou postříkané od jílce po čepel. V útrobách se mi zrodí uzlík strachu a rozčílení a klokotavě mi stoupá do krku. Prudce se odvrátím, rychle, srdce buší, rychle přes výstrojní místnost, ven na chodbu, venku už slunce vyšlo, skrz skleněné dveře proniká mdlá okrová zář a teď už vidím na podlahu jasně, vidím stopy od krve, které běží po chodbě. Jednotlivé skvrny vedou jasně jako drobký chleba od kuchyňského dřezu přes výstrojní místnost kolem magnetické tabule a vlajkového stojanu na chodbu a po ní až k východu z policejní stanice.

Můj učitel, detektiv Culverson, můj rádce a přítel, to nazýval *jít s krví*. Jít s krví znamená jít s prchajícím podezřelým nebo obětí, znamená to „najít stopu a zjistit, jakou písničku ti chce zazpívat“. Potřesu hlavou při vzpomínce, jak to říká – převážně žertem a záměrně ufnukaně, ale detektiv Culverson uměl najít ta pravá slova, to teda jo.

Jdu s krví. Sleduju pravidelnou řadu kapek, které se objevují na dlažbě v patnácti až dvacetimetrových odstupech po celé chodbě a vedou prosklenými dveřmi ven, kde stopa hned před budovou mizí v mlaskavém bahně. Zastavím se. Je ještě šero a prší, jemně, rozpačitě mrholí. Prší už celé dny. Když jsme sem s Cortezem včera pozdě v noci dorazili, byl zrovna takový liják, že jsme šlapali na kole se sakem přetaženým přes krk a hlavu, jako hlemýždi v ulitě, a přes věci ve vozíku, který jsme táhli za sebou, jsme přetáhli a přivázali modrou plachtu. Ať šla ta krvácející osoba odtud kamkoli, nezůstaly po ní žádné stopy, které by o tom zpívaly.

U zakrváceného dřezu v kuchyňce si otevřu svůj malý modrý sešit na jedné z posledních prázdných stránek a nakreslím si hrubý opoznámkovaný náčrtek nožů nad

dřezem. Řeznický nůž, třicet centimetrů; sekáček, patnáct centimetrů, kónický, špičatý hřbet; běžný nůž na ovoce a zeleninu, devět centimetrů, na rukojeti mezi nůty vyražená značka W.G. Zakreslím si vzor krvavých skvrn na nožích a ve výlevce. Pak se spustím na všechny čtyři a znovu jdu s krví, a tentokrát si všimnu, že všechny kapky jsou protáhlé, ani ne kulaté jako spíš oválné a na jedné straně zašpičatělé. Jdu znovu, potřetí, hezky pomalu, procházím stopy svou velkou lupou Sherlock Holmes a teď vidím, že se střídají: jedna protáhlá kapka ukazuje sem, jiná tam, jedna na východ, druhá na západ, a tak je to po celé chodbě.

Byl jsem detektivem pouhé tři měsíce, povýšili mě zničehonic a stejně rychle propustili, když Concordskou policii pohltilo Ministerstvo spravedlnosti, a tak jsem nikdy nedostal odbornější výcvik, který bych za normálního vývoje kariéry absolvoval. Nejsem tak zběhlý, jak bych chtěl, ve finesách rozboru a dokumentace scény zločinu, nemám takovou jistotu, jak bych rád. Ale stejně. Přesto. To, co jsem tu zjistil, opravdu není jedna stopa, ale dvě; to, co střídání kapek ukazuje, jsou dva různé případy, kdy někdo procházel touto chodbou, a buď krvácel, nebo nesl něco od krve. Dvě cesty opačným směrem.

Vrátím se do kuchyňky a znovu se pozorně zahledím na rudou spoušť ve výlevce. V útrobách se rodí čerstvé zjitření, do žil se vlévá nový vzruch. Moc kafe. Nedostatek spánku. Nové informace. Nevím, jestli tu Nico je nebo jestli tu někdy byla. Ale *něco* se tu stalo. Něco.

Nebyl to Damoklův meč konce světa, co vrazilo klín mezi mou sestru a mne, byla to naše rozdílná reakce na konec světa, zásadní neshoda ohledně základní podstaty toho, co se děje – jinými slovy, zda se to děje nebo neděje.

Děje. Já mám pravdu a Nico se mýlí. Žádný soubor faktů ještě nikdy nebyl tak puntičkářsky zkoumán, žádný soubor údajů ještě nikdy nebyl tak pečlivě analyzován a znovu analyzován tolika tisíci profesory, vědci a vládními zmocněnci. Všichni se zoufale snažili prokázat, že je to omyl, všichni přesto zjistili, že je to pravda. V některých drobnostech existují jisté nejasnosti, samozřejmě, například ohledně složení a struktury asteroidu, jestli je primárně z kovu nebo z kamene, jestli je to monolit nebo slepenec. Rovněž existují různé předpovědi ohledně toho, co se přesně bude dít po dopadu: kolik bude sopečné aktivity a kde; jak rychle se zvednou oceány a jak vysoko; jak dlouho bude trvat, než slunce zatemní oblaka popela, a jak dlouho bude to zatemnění trvat. Ale na tom základním faktu panuje shoda: asteroid 2011GV₁, známý jako Maia, s průměrem šest a půl kilometru a letící rychlostí mezi padesáti šesti tisíci a šedesáti čtyřmi tisíci kilometrů za hodinu, dopadne v Indonésii v úhlu devadesáti stupňů od horizontály. K tomu dojde třetího října. Od středy za týden, kolem oběda.

V raném stadiu existovala taková počítačová animace, která měla obrovskou sledovanost, spoustu lajků a přeposílání – to už je víc než rok, to bylo v létě loňského roku, kdy byla pravděpodobnost dopadu vysoká, ale ještě to nebylo definitivní, kdy lidé ještě pracovali, ještě používali počítače. To byl poslední divoký rozkvět sociálních sítí, lidé hledali staré přátele, vyměňovali si konspirační teorie, navzájem si posílali a schvalovali seznamy životních snů. Ten kreslený film, ta animace popisovala svět jako piňatu, kdy klacek drží Bůh – Bůh ve své starozákonní podobě, s velkým bílým plnovousem, Michelangelův Bůh – a buší do křehké koule, dokud nepraskne. To byla jedna z milionu verzí toho, co se stane, která to – jakkoli pitomě – připisovala Boží vůli a Boží pomstě, která líčila vesmírné těleso jako druhou potopu.

Ten kreslený film mi nepřípadal nijak chytrý, přinejmenším protože představa piňaty je totálně mimo. Svět se ve skutečnosti nerozpadne, nerozletí se na kusy jako rozbitá keramická nádoba. Nárazem se otřese, to jistě, ale bude dál pokračovat po své orbitě. Oceány se vzvednou, lesy zachvátí oheň, hory se zřítí a vychrlí lávu, všichni zemřou. Ale svět se bude točit dál.

Podstata našeho rozkolu spočívala v tom, že Nico si představuje, že zabrání tomu, aby Maia dopadla. Ona a několik jejích kamarádů. Naposledy jsme měli delší rozhovor ještě v Durhamu, v New Hampshiru, a ona mě tehdy krmila všemi možnými detaily o své tajné podzemní skupině a jejich tajných podzemních plánech. Nakláněla se ke mně, mluvila čím dál rychleji a vášnivěji, kouřila jednu za druhou a jako vždycky neměla žádnou trpělivost se svým zabeđeným starším bratrem, který má klapky na očích a je totálně natvrdlý a nedůvěřivý. Vykládala mi, jak lze dráhu asteroidu odklonit přesně propočteným nukleárním výbuchem, odpáleným ze vzdálenosti jednoho poloměru tělesa od asteroidu, čímž se uvolní dostatečně vysoké množství rentgenových paprsků, aby se část povrchu tělesa odpařila a vznikl tak „miniaturní Oberthův raketový efekt“, který změní dráhu tělesa. Tato operace se nazývá „výbuch nad povrchem“. Vědě jsem neporozuměl. Nico, to bylo jasné, taky ne. Ale trvala na tom, že ten manévr v utajení cvičně provedlo Federální ministerstvo obrany a teoretická úspěšnost je přes pětadesát procent.

Mlela dál a dál a já jsem poslouchal a snažil se zachovat vážnou tvář, snažil jsem se nesmát ani nerozhazovat rukama ani ji nechytat za ramena a netrást s ní. Ovšemže tu informaci o výbuchu nad povrchem nám zlá vláda z neznámých důvodů zatajuje a ovšemže existuje jeden vzpurný vědec, který ví, jak to provést, a ovšemže ho vláda drží někde ve vojenské věznici. A ovšemže, ovšemže, ovšemže Nico s tím svým kámošem Jordanem a dalšími

spiklenci mají plán, jak ho dostat na svobodu a zachránit svět.

Říkal jsem jí, že je to iluze a podvod. Říkal jsem jí, že je to Ježíšek a kouzelná víla a že někomu naletěla, a ona pak odešla a já ji nechal jít.

To byla chyba, teď už to vím.

Pořád mám pravdu a ona se pořád mylí, ale já ji prostě nemůžu jen tak nechat být. Ať si myslí, co chce, ať si dělá, co chce, pořád je to moje malá sestřička a já jsem jediný člověk, který jí zbyl a který si dělá starosti, jak se jí daří. A nemohu unést představu, že naše poslední trpká hádka zůstane navždy posledním rozhovorem, který jsme spolu vedli jako poslední dva členové rodiny, kteří kdy budou existovat. Teď ji musím najít, musím ji před koncem ještě vidět, dřív než se země zachvěje, voda stoupne a bůhví co jiného ještě přijde.

Chci ji vidět tak zoufale moc, až mám pocit, jako by se mi v útrokách převalovala horká vlna, jako kdyby mi v útrokách hořela pohřební hranice, a jestli ji nenajdu – jestli se mi nepodaří se s ní setkat, obejmout ji, omluvit se jí, že jsem ji nechal jít – tak se ta vlna vzedme a stráví mě dočista.

3.

„Nože? Fakt?“ Cortez vzhledne. Oči se mu lesknou. „Velké a ostré?“

„Dva jsou velké. Třetí je běžný kuchyňský na zeleninu. O ostrosti nic nevím.“

„Nože na zeleninu dokážou být překvapivě účinné. S nožem na zeleninu se dá napáchat pěkná spoušť.“

„Vy tomu rozumíte,“ odtuším. „Vy už jste to zkoušel.“

Dá se do smíchu a spiklenecky na mě mrkne. Promnu si oči a rozhlédnu se kolem. Jsem s Cortezem v trojmístné garáži, posledním neprozkoumaném místě na policejní sta-

nici. Žádná auta tu nezůstala, jen materiál – části motoru, rozbité náradí a další harampádí všeho druhu, které tu zapomněli nebo prostě nechali. Garáž je velká, zvuk se tu rozléhá, smrdí tu starý rozlitý benzín. Slunce sem lámaně proniká dvěma špinavými okny s tabulkovým sklem v severní zdi.

„Nože se hodí vždycky,“ prohlásí Cortez rozverně. „Ostré, tupé... Nože berem.“

Zasalutuje mi, jako že mi blahopřeje, a vrátí se ke své práci čili k prohrabávání drátěných regálů v zadní části garáže, naproti velkým garážovým vratům, jestli by se tam nenašlo něco užitečného. Cortez má nezvykle velké rysy: velké čelo, velkou bradu, velké, zářící oči. Má v sobě nadšení a dravost pirátského krále. Při našem prvním setkání mě střelil do hlavy elektrickou pistolí na skoby, ale v následujících měsících zaznamenaly naše vztahy jistý pokrok. A na této dlouhé a náročné cestě se z něj vyklubal nesmírně cenný společník se zkušenostmi s otevíráním zámků, vycucáváním paliva, zprovozňováním nepojízdných dopravních prostředků a nalézáním skladů se surovinami a materiálem v totálně vybrakované krajině. Není to zrovna ten druh parťáka, jakého bych u sebe někdy předpokládal, ale svět se změnil. Nikdy jsem si nemyslel, že budu mít psa.

„Ty nože jsou celé od krve,“ vysvětluju Cortezovi. „Prozatím je nechám tam, kde jsem je našel.“

Letmo se po mně ohlédne. „Hovězí krve?“

„Možná.“

„Vepřové?“

„I to je možné.“

Vemlouvavě na mě zacuká obočím. Jíme, co jsme si vzali s sebou nebo o co jsme zakopli nebo povyměňovali po cestě: sušenky, tyčinky a pišingry, plátky sušeného masa, skvělé jsou buráky s medovou polevou v maličkých pytlíčkách. Ve Finger Lakes jsme do improvizované sítě nacy-

tali ryby, nasolili je a měli jsme jídlo na pět dní. Pijeme jen kávu, postupně zpracováváme jeden pytel zrnkové arabi-ky. Cortez vyrobil z ořezávátka na tužky provizorní mlýnek; vodu odměřujeme na hrnky z kanystrů s pramenitou vodou, které jsme si vzali s sebou z Massachusetts; kávu vaříme ve staré konvici na kempinkovém vařiči a cedíme přes drátěný podběrák do termosky. Trvá to celou věčnost. Chutná to strašně.

„Mohl byste uvařit kafe?“ požádám Corteze.

„Jo, jasně,“ souhlasí. „Dobrý nápad.“

Cortez vstane, protáhne se, vyndá si ze svého golfového pytle nezbytné náčiní, pustí se do vaření a já mezitím přemýšlím o krvi. Dvě stopy, jedna vede z kuchyňky ven a jedna vede dovnitř.

Cortez postaví na kafe, vrátí se k hledání pokladů a dál systematicky probírá drátěné regály; každou věc zvedne na světlo, rychle ji prohlédne, zhodnotí, rozhodne se a postoupí dál.

„Výcviková příručka,“ hlásí. „Pornočasopis. Prázdná krabice od bot. Sluneční brýle. Rozbité.“ Zahodí je za sebe. Zrcadlové sluneční brýle, jaké nosívali státní. Dopadnou na šachovnicovou betonovou garážovou podlahu a roztříští se napadrtí. „Pouzdra na pistoli. Ty by se možná mohly hodit. No ne! Propánakrále, policisto. Dalekohled.“

Zvedne velký černý dalekohled a namíří ho na mě jako nějaký ptáčník.

„Špatné zprávy,“ hlásí. „Vypadáte pod psa.“

Dalekohled si bere. Bere si i pytel plný baterek do mobilů. Už jsem se přestal Corteze ptát, k čemu to všechno bude dobré, všechno to křečkování, hrabošení a přebírání. Pro něj je to hra, výzva: pořád sbírat užitečné věci, dokud se svět nezhroutí a nikdo už nebude nic potřebovat.

Jistě, uvědomuju si možnost, že ta krev na noži, ve dřezu, na podlaze patří Nico. Ale je ještě příliš brzy o tom přemýšlet, zatím je předčasné brát v potaz takovýto závěr.

Koneckonců, ten nejpravděpodobnější scénář je, že je to krev někoho cizího, neznámého a že ty nože s mým současným pátráním absolutně nesouvisí. Že je to jen jeden strašlivý násilný čin mezi nesčetnými strašlivými násilnými činy, jichž přibývá čím dál víc. Viděli jsme jich po cestě spoustu, setkali jsme se s lidmi, kteří se přiznávali – ať se srdcervoucími výčitkami svědomí nebo s výsměšnou vzpurností – k nějakým nehorázným činům. Stará paní, která v opuštěném obchodě s potravinami hlídala svého vnuka, se nám šeptem svěřila, že zastřelila nějakého cizího člověka kvůli necelým třem kilogramům mraženého hamburgerového masa. Manželský pár na dálničním odpočívadle chytil někoho při krádeži pickupu Dodge, v němž bydlel, a při následném střetu ho přejeli.

Nazývali jsme je rudými městy, ta nejhorší místa, ty komunity, kde pod tlakem událostí zavládl chaos a bezpráví. Měli jsme různá pojmenování pro různé druhy světů, které vznikly z bývalého světa. Rudá města: násilí a žal. Zelená města: příjemná, tváří se jakoby nic. Modrá města: nervózní klid, lidé zalezlí. Případně Národní garda nebo armáda na namátkových obchůzkách. Purpurová města, černá města, šedivá...

Odkášlu si do pěsti; deptá mě klaustrofobický garážový pach: zatuchlý smrad z cigaret a výfukových plynů. Špinavá betonová podlaha s černobílým šachovnicovým vzorem. Na mysli mi vytane nápad. Neurčitý a nejistý. Znovu začichám a spustím se na všechny čtyři; tvrdý beton se mi zarýje do kolen a do dlaní.

„Policisto?“

Neodpovídám. Popolezu dopředu, do středu garáže, a s hlavou u země propátrávám podlahu.

„Nepřeskočilo vám?“ zjišťuje Cortez. Pod paží svírá jako fotbalový míč otlučenou ocelovou pokladničku. „Jestli vám přeskočilo, tak jste k ničemu a já vás budu muset sežrat.“

„Mohl byste mi pomoci?“

„S čím že to?“

„S vajgly,“ odtuším a sundám si své sportovní sako. „Pomozte mi, prosím, hledat cigaretové nedopalky.“

Lezu po podlaze od zadní stěny směrem ke garážovým vratům, rukávy jsem si vykasal, dlaně mám čím dál špinavější. Za použití lupy systematicky postupuju podle šachovnicového vzoru: světlé čtverce, tmavé čtverce. Po chvíli Cortez pokrčí rameny, postaví ocelovou bedničku na zem a dáme se do toho spolu, bok po boku jako pasoucí se krávy, s pohledem upřeným na zem zvolna postupujeme po šachovnici.

Vajglů je tam samozřejmě spousta: podlaha garáže je jako všechna taková místa posetá cigaretovými nedopalky. Lovíme v prachu a špíně na podlaze, vybíráme všechno, co najdeme, a já si pak k tomu dřepnu a roztřídím to na dvě hromádky; každý jeden kousek si přidržím na světle a pozorně na něj mžourám, než mu přidělím místo. *Možné a nemožné*. Cortez si při práci pohvizduje a tu a tam zabručí: „šílené, šílené“. Většina cigaret jsou buď generika, nemají na filtru žádnou značku, nebo jsou ručně balené, je to jen smotek tenkého bílého papírku, z něhož se na konci sypou drobky tabákového listu.

A pak, po deseti minutách – patnácti...

„Tady to je.“

Tady. Sáhnu na zem a seberu umolousaný maličký smotek papíru, ten, po kterém pátrám. Zvednu ho na mdlé šedivé světlo. *Tady*.

„Aha,“ zhodnotí to Cortez. „Vajgl. Já věděl, že to dáme.“

Neodpovídám. Našel jsem ho, přesně jak jsem v hloubi své policajtské duše doufal, věděl jsem, že ho najdu. Jeden cigaretový nedopalek, zkroucený a potrhaný, típnutý a do hněda rozedřený podpatkem, ze špinavé zmačkané dutinky se derou rozdrčená tabáková vlákna. Opatrně držím toho rozmáčknutého špačka ve dvou prstech jako rozbité tělíčko nějakého hmyzu.

„Je tady.“ Vstanu. Rozhlédnu se po garáži. „Byla tady.“

Teď se mlčení ujal Cortez. Pořád ještě zírá na podlahu – zaujalo ho něco jiného. Srdce mám těžké, nadouvá se mi v hrudi a splaskává jako přiliv.

Trh s cigaretami, stejně jako trh se vším ostatním návykovým zbožím, se s příznakem konce civilizace rázem rozpadl: poptávka raketově stoupla a zásoby se rozplynuly. Většina kuřáků – starých i nových – si vystačila s nechutnými generiky nebo schrástila dost tabáku, aby si mohla balit cigarety sama. Ale mé sestře, mé sestře Nico, se vždycky nějak podařilo sehnat svou oblíbenou značku.

Zvednu vajgl k očím. Přičichnu k němu. Tahle věc se musí hodnotit ve spojitosti s plastovou vidličkou, kterou byla zaražena otevřená dvířka od automatu, a závěr plynoucí z těchto dvou objevů, z těchto dvou drobností hovořících společnou řečí je, že je to reálné. Chudák pomatená Abigail nejmenovala ze všech budov na světě zrovna policejní stanici v ohijském Rotary náhodou. Nico sem opravdu přišla, ona i její bujará banda konspirátorů a rádoby hrdinů. Skoro bych řekl, že tady nechala ten nedopalek záměrně, možná dokonce celé ty roky navzdory mému sekýrování kouřila záměrně jen proto, aby za sebou mohla nechat tuhle stopu. Jenže já vím, že celé ty roky kouřila, protože byla na nikotinu závislá, a taky protože mi ráda pila krev.

„Byla tady,“ opakuju Cortezovi, který si cosi mumlá sám pro sebe a nataženým ukazováčkem přejíždí po podlaze. Strčím si nedopalek do sáčku a opatrně si ho zasunu do kapsy u saka. „Ona tu je.“

„Já mám něco lepšího,“ oznámí mi a vzhledne od betonového čtverce, u kterého dřepí. „Tohle jsou padací dveře.“

Nico si se mnou hrála na schovávanou celý život.

O víkendu po pohřbu – po tom druhém pohřbu, po pohřbu našeho táty, začátkem června toho roku, kdy mi bylo dvanáct – po domě chodili stěhováci, balili do beden můj malý život, vynášeli ven stohy mých komiksů, mou baseballovou rukavici a mou postel; celý můj pozemský majetek naložili na nákladák na jeden zátah. Najednou jsem si uvědomil, že jsem už několik hodin neviděl svou malou sestřičku. Vyletěl jsem, zpanikařil, prohledával jsem dům jako šílený, protahoval jsem se kolem stěhováků, otevíral dvířka zaprášených prázdných skříní, prohledával sklep.

Na concordských ulicích mi nohy klouzaly v blátě po letním dešti; lítal jsem po postranních uličkách a volal ji. Nakonec jsem Nico našel ve White Parku, uhihňanou, schovanou pod klouzačkou, v lehkých letních šatičkách, v nichž by ještě chytla úžeh, klacíkem ryla do hlíny své jméno. Zachmuřeně jsem si k ní dřepnul a zpražil ji pohledem. Byl jsem vzteky bez sebe, už tak jsem měl zjitřené city ze stěhování a zármutku. Šestiletá Nico se ke mně natáhla a pohladila mě po tváři. „Ty sis myslel, že jsem taky pryč, že, Hene?“ Poskočila a oběma ručičkami mě vzala za ruku. „Že jo?“

A teď jsem tady v Ohio, v Rotary, ani ne týden před koncem, prsty mě svrbí, v předklonu obcházím kolem zloděje Corteze jako náměsíčný a zírám na jeho rozložitá záda, zatímco on se hrbí nad padacími dveřmi a snaží se zjistit, jak je zvednout.

Tajné dveře v garážové podlaze, to je překvapivé, až na to, že na tom vlastně nic překvapivého není. Tohle je jedna z věcí, které teď lidé dělají, a dělají to po celém světě – kopou díry, hledají díry a slézají do děr. Říká se, že armáda Spojených států dokonce vybudovala rozsáhlou síť olověných bunkrů určených pro evakuaci vrcholných armádních a klíčových státních činitelů, opevněný podzemní svět, který se táhne zpod Pentagonu přes celý Arlington.

West Marlborough v Texasu vyhlásil tříměsíční akci „Celé město kope“, aby pod místním vysokoškolským fotbalovým hřištěm vybudoval velký bezpečný prostor pro všechny městské obyvatele.

Příslušní experti byli k takovým podnikům všeobecně zdvořile skeptičtí – ať už šlo o vládní či městské projekty nebo o miliony občanů, kopajících si soukromé pevnosti jako za studené války. Jako by se někdo mohl prokopat tak hluboko, aby ustál výbuch. Jako byste si tam mohli vzít s sebou dost potravin a všeho, abyste přežili, až slunce zmizí a všechna zvířata pomrou.

„Do prdele,“ mumlá Cortez. Vzal si na to mou lupu, zkoumá hladkou betonovou podlahu, proklepává ji uzlovitými klouby na prstech.

„Co je?“ ptám se a pak z toho rozčilení, úzkosti, únavy a prachu dostanu záchvat kašle. Nevím, co to je. V krku mě pálí. Stojím těsně za ním, nakukuju mu přes rameno, přešlapuju. Čas běží, minuty pádají jako hvězdy letící světelnou rychlostí ve sci-fi seriálu. Mrknu na svoje hodinky značky Casia. Už je 9:45. Je to vůbec možné?

„Cortezi?“ ozvu se. „Dokážete ty dveře otevřít nebo ne?“

„To nejsou dveře,“ odtuší. Potí se, odhrnuje si husté černé vlasy z očí. „V tom je ten problém.“

„Jak to myslíte, že to nejsou dveře?“ Mluvím moc překotně, moc nahlas. Vlastní slova mě drásají do uší. Mám pocit, že se snad zblázním, jen maličko ale. „Říkal jste, že tady jsou dveře.“

„*Mea culpa*. Dveře by měly kliku.“ Bodne prstem do podlahy. „Tohle je poklop. Víko. Tady je v zemi nějaký otvor, pravděpodobně na schodiště, a někdo ho zakryl.“

Cortez ukáže na čtyři body na podlaze, kde – jak tvrdí on – jsou vidět nejasné obrysy děr po tyčích čili základech zábradlí od schodiště. Ale ještě víc vypovídající jsou podle něj samotné čtyři betonové čtverce: dva tmavé, dva světlé, položené nedávno, mnohem později než všechny ostatní.

„Tohle je poklop,“ tvrdí. „Tyhle čtyři kusy jsou ve skutečnosti jeden. Vzali ruční míchač, odlili desku, ošlapali ji a obarvili, aby seděla ke vzorci na podlaze, přiřízli okraje, aby zapadla, a pak ji sem spustili.“ Podá mi zpátky lupu. „Vidíte, kde je oříznutá?“

Jenže já to nevidím. Nic z toho nevidím. Vidím jen podlahu. Cortez vstane a protáhne se – otáčí se doprava doleva, až mu lupe v zádech. „Tady ten vzor byl na okrajích doupravený ručně. Ostatní jsou přiříznuté strojově. Tohle to je ruční práce. Vidíte?“

Mžourám na podlahu, kulím oči, jak jen to jde. Jsem tak utahaný. Cortez si znaveně, pobaveně povzdechne a pak se rázně vydá k velkým garážovým vratům.

„Hele,“ ozve se, odhodí petlici, jen to bouchne, a rozrazí vrata dokořán. „Vidíte *tohle*?“

A garáž najednou ožije, všude ve vzduchu poletují miliony drobounkých částecek.

„Prach.“

„Přesně tak. Beton, to jsou jen maličké kamínky napěchované hodně natěsno. Někdo vzal například brusku na beton nebo pojízdnou řezačku spár, aby okraje toho příklopu dočistil, a při tom se nadělá spousta prachu. Jako tady.“

„Kdy?“ ptám se. „Kdy se to dělalo?“

„Jste na nejlepší cestě k hyperventilaci, policisto. Upadne vám hlava.“

„Kdy to bylo?“

„Mohlo to být včera. Mohlo to být před týdnem. Jak jsem říkal – beton nadělá *spoustu* prachu.“

Dřepnu si. Vstanu. Sáhnu do kapsy, nahmatám Nicčinu fotku, vidličku, cigaretový špaček, schovaný ve svačinovém pytlíku. Znovu si dřepnu. Tělo odmítá zůstat v klidu. Cítím, jak mi v žilách koluje černé kafe, jak nervózně kloko-tá. Do očí mě štípe prach. Myslím, že teď už to vidím, tu vlasovou spáru mezi poklopem a podlahou. Tam dole je Nico. Nico a všichni ostatní. Dorazili sem, celá banda, a tady

si pod vrstvou hladkého betonu ve staré garáži vybudovali cosi jako náhradní velitelství. A teď tam dole čekají, až přijde na řadu další etapa plánu – anebo to vzdali a teď čekají pod policejní stanicí jako pštrosi s hlavou v písku?

„Tak na to přiděláme madlo,“ navrhnou Cortezovi. „Zvedneme to.“

„To nepůjde.“

„Proč?“

„Protože by to vyžadovalo sílu, kterou nemáme.“

Pohledem zhodnotím své tělo. Vždycky jsem byl hubený, ale teď jsem vychrtlý po měsíci života o müsli tyčinkách a kafi. Cortezův úbytek na váze se na jeho zápasnické postavě projevil šlachovitostí, ale Mr. Universe to taky není. Jinými slovy – je sice silnější než já, ale silný není.

„Madlo nepomůže,“ prohlásí. Pomalu si balí cigaretu, vrství do papírku tabák z váčku, který nosí v golfovém pytlí.

„Tak co budeme dělat?“ ptám se a Cortez se dá do smíchu, když vidí, jak si to rázuju sem a tam.

„Přemýšlím, kámo. Zvažuju to. Vy pořád chodíte v kruzích. Nakonec upadnete a to teprve bude sranda.“

Má pravdu. Žertuje, popichuje mě, ale je to tak, pořád chodím, nedokážu chvíli postát na místě, kroužím kolem poklopu v podlaze jako hvězda na orbitě. Myšlenky se stáčí k blízkému parťákovi mé sestry, k tomu, kterého jsem se snažil najít v Concordu, k Jordanovi, příjmení neznámé. Jordana mi představila Nico na newhampshireské univerzitě, kam mě doprovázela, aby mi pomohla s jedním případem; on trpělivě poslouchal, ona mu dávala návrhy, bylo v tom neokázalé, ale jasně nadřazené postavení v hierarchii jejich konspirace. Na Jordanovi mě praštil do uší ironický tón ve všem, co řekl. Zatímco Nicčin vztah k jejich tajné revoluci byl vždycky naprosto seriózní a vřelý – oni přece *opravdu* chtějí spasit svět – u toho kluka, Jordana, jsem měl vždycky pocit, že něco hraje, že pózuje a že se tím navíc skvěle baví. Nico na

něm tento postoj neviděla či nechtěla vidět a tak byl jejich vztah jen další věcí, která mi dělala starosti. Když jsem viděl Jordana naposledy, byla už Nico pryč, odnesla ji helikoptéra, a on mi škodolibě naznačoval něco o dalších tajnostech, hlubších úrovních a aspektech jejich intrik, do nichž Nico zasvěcená nebyla.

A pak, když jsem se vrátil, abych ho našel, abych z něj vytáhl, kam sakra šla, našel jsem místo toho jen Abigail, zmatenou a opuštěnou Abigail, a od ní jsem se dostal sem, do Ohia, do Rotary, k poklopu v podlaze.

„My se tam dolů musíme dostat.“

„No, řeknu vám,“ odtuší Cortez, „že to možná nepůjde.“

„*Musíme.*“

Cortez vyfukuje kotouče dýmu a oba zadumaně zíráme na podlahu. Tam dole je Jordan, já to vím, a tam dole je i Nico, dělí ji ode mne jen takhle vrstva studeného betonu a nám stačí jen ji zvednout a odsunout z cesty. Dýchám – zpívám si nějaké verše – snažím se zklidnit horečnatou a přetaženou mysl, aby přestala jančit alespoň na tak dlouho, abych vymyslel nějaký plán, nějakou strategii. A v tu chvíli vběhne do garáže můj pes. Tlapky mu na betonu ujíždějí, drápky škrábají. Něco se stalo. Štěká jako šílený, štěká, že by probudil mrtvého.

4.

„Pravděpodobně nějaká vačice,“ funí ztěžka Cortez, když se ženeme lesem jako maniaci. „Ten pitomý pes vám chce nejspíš ukázat veverku.“

Ale není to vačice. Ani veverka. Přinejmenším tolik poznám z toho, jak se Houdini žene vpřed, je celý rozkurážený, i přes to kulhání pádí a skáče a i podrostem se prodírá úplně jinak, než když se předtím belhal. Běžíme za ním, Cortez a já, hustým lesem, který začíná hned za policejní

stanicí, a prodíráme se křovisky, jako kdyby nám hořelo za patami. Není to vačice ani veverka.

Sjedeme ze západního svahu, pokračujeme po blátivém břehu potoka ještě hlouběji do lesa a pak konečně vyběhneme na malou mýtinu, rozbahněný ovál zasypaný listím, nějakých osm metrů v obvodu. Cortez a já se musíme prodrat vysokým křovím, abychom se tam dostali, Houdini podběhne s čenichem u země, vynese mu to nové šrámy v kožíšku, ale jemu je to jedno. Cortez pevně svírá v ruce sekyrku a já vím, že v hlubinách kapsy na svém dlouhém černém kabátu skrývá ještě pistoli s uříznutou hlavní. I já jsem vytáhl zbraň, svou SIG sauerku, a držím ji v obou rukou přímo před sebou. Společně utvoříme na kraji mýtiny půlkruh: muž, pes, muž, všichni uštvaně supíme, všichni hledíme na to tělo. Je to dívka, obličejem v hlíně.

„Kriste,“ vydechne Cortez. „Kriste všemohoucí.“

Neodpovídám. Nemůžu popadnout dech. Vkročím na mýtinu a snažím se vzchopit. Ta představa mizí a vrací se, zrak se mlží a zase rozjasňuje. Dívka je úplně oblečená: džínová sukně, světle modré tričko, světle hnědé sandály. Paže má rozhozené před sebou, jako by zemřela při plavání nebo jako kdyby po něčem sahala.

„To je ona?“ ptá se tiše Cortez. Třemi dlouhými kroky dojdu přes mýtinu k tělu, a ještě než se tam dostanu, už vím, že to ona není – jiné vlasy, jiná výška. Moje sestra nikdy nenosila džínovou sukni. „Ne,“ vypravím ze sebe.

Zaplaví mě úleva – a pak najednou pocit viny, sevře mě jako druhá vlna ještě dřív, než ta první úplně opadne. Ta dívka, to není moje sestra, ale něčí sestra to je, nebo dcera nebo přítelkyně. Někomu něčím je. Byla. Obličejem v blátě v lese, s nataženýma rukama. Pronásledovaná a chycená. Šest dnů před koncem.

Cortez dojde ke mně a zastaví se, sekyrku svírá jako jeskynní muž kyj. Jsme čtyři sta metrů hluboko v tichém lese a přízemní budova policejní stanice za námi už odtud není

vidět, ani Rotary, malé městečko pod kopcem na druhé straně lesa. Zrovna tak dobře bychom mohli být kilometry hluboko v lesích, ztraceni v zelenohnědém pohádkovém světě, obklopeni divokou květenou, blátem a pokroucenými zežloutlými listy, které se snášejí k zemi a přikrývají lesní prst.

Kleknou si k dívčímu tělu, převrátím ji, veleopatrně seřžu z obličeje a očí hlínu a kousky kůry. Je to Asiatka. Hezká. Křehké rysy. Černé vlasy, bledá pleť. Tenké růžové rty. V uších malé zlaté cvočky, v každém uchu jeden. Prala se, na obličeji je vidět hodně škrábanců a modřin, včetně podlitiny na jednom oku, pravém, oteklém tak, že by ho ani nemohla otevřít. A má podříznuté hrdlo, od kraje ke kraji, z jedné strany na druhou, strašlivý řez začíná těsně pod pravým uchem a křivka se táhne až těsně pod levé. Ten pohled je skrznaskrz hrůzný, v rozchlíplé rudé ráně vlhce prosvítá vnitřek krku a vystavuje na odiv světlou, bílou tkáň. Podél celé rány jsou zaschlé krvavé strupy.

Cortez si přikleknou do bláta vedle mě a zamumlá: „Otče náš, jenž jsi na nebesích.“ Tázavě po něm střelím pohledem a Cortez s nervózním úsměvem vzhledne.

„Já vím,“ řekne. „Jsem samé překvapení.“

Hledím na mrtvolu, na její krk, myslím na políčku nad kuchyňským dřezem, na řeznický nůž, na nůž na zeleninu, na sekáček, všechno zakrvácené, a pak, zrovna když chci vstát, se nadechne – maličký, ale zřetelný pohyb hrudníku, a pak znovu. Hrudník se zvedne a klesne.

„Hele...“ vyhrknu. „Hele...“ a Cortez se podívá: „Co je?“ ale to už šátrám po jejím tepu, pár centimetrů pod ohryzkem, pod tou strašlivou ránou. Je tam, cítím ho pod prsty, slabý záchvěv tepu, nitkovitý, rychlý.

Ona přece nemá co být naživu, tohle děcko ležící v lese s podříznutým krkem, ale tak už to chodí, je. Skloním k ní hlavu a poslouchám mělký dech. Je strašlivě dehydrovaná, jazyk má oteklý a suchý, rty rozpraskané.